

Arrest

nr. 350 374 van 14 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LEUNG
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ARIEN, die loco advocaat S. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: D.

Voornaam: F.D.

[...]

Nationaliteit: Suriname

ALIAS: D.D., geboren [...], onderdaan van Suriname; S.D., geboren op [...], onderdaan van Suriname.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, onwettig bezit, verzwarende omstandigheden minderjarige onder 12 jaar, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, cannabis, cocaïne, feiten waarvoor hij op 13.09.2024 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Aartselaar en/of te Antwerpen tussen 13 april 2023 en 4 juni 2023, meermaals, op niet nader te bepalen data, onder meer op 21 mei en laatst op 3 juni 2023 zich schuldig maakte aan de verkoop van cocaïne en cannabis.

Zo blijkt dat dat politie op 03.06.2023 vaststellingen op heterdaad van een verkoop van cannabis en cocaïne. Zij bemerkten vier mannen, waaronder de betrokkene, op het terras van café A. en de omgeving nauwlettend in de gaten hielden. Later heeft er een transactie plaatsgevonden op het terras. Toen betrokkene de politie bemerkte aan de overzijde van de straat, wandelde hij snel weg terwijl hij nog regelmatig achteromkeek in de richting van de politie. Betrokkene werd vervolgens gearresteerd en gecontroleerd in de meubelwinkel [...]. In zijn heuptasje werd 3,78 gram cannabis aangetroffen. In zijn onderbroek trof de politie nog 41,89 gram cannabis aan, evenals 1495 euro een gsm-toestel Nokia. In de rugzak van zijn dochter werd 51,07 gram cannabis en 6,17 gram cocaïne gevonden. Later vonden de werknemers van de winkel tussen de kussens van een zetel twee kleine doorzichtige gripzakjes met daarin kleine, witte rotsvormige blokjes. Dit bleek 6,33 gram cocaïne te zijn, verdeeld over 38 verkoopeenheden en identiek aan de in de rugzak van de dochter aangetroffen cocaïne. Op de camerabeelden was te zien hoe betrokkene tijdens de controle even op de leuning van de zetel was gaan zitten.

Verder blijkt ook nog dat bij een huiszoeking voorwerpen met restanten van cocaïne aangetroffen werden zoals precisieweegschaal, verpakkingsmateriaal en een vouwmes, evenals gripzakjes en een strijzak met restanten van cannabis.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 23.06.2026 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene geeft aan dat hij zijn verklaringen afgelegd op 10.09.2025 integraal wenst te behouden. Hij verklaarde Paramaribo in oktober 2015 verlaten te hebben met bestemming Nederland om vervolgens door te reizen naar België om zich te herenigen met zijn gezin en een beter leven en toekomst voor zijn dochters. Hij geeft nog aan al 20 jaar een duurzame relatie te hebben met L.C. (houder van geldige F-kaart) maar dat deze relatie tijdelijk werd onderbroken ten tijde van de verwekking en geboorte van de dochter J.-N.. Uit deze relatie werden drie dochters geboren volgens zijn verklaringen. Uit het rijksregister blijkt echter dat de dochter J.-N. niet zijn dochter is. Hij erkent dan ook dat hij niet de biologische vader is maar dat er tussen hen de facto een vader-dochterrelatie bestaat. De twee andere dochters zijn ingeschreven op het adres van de moeder. Voorts verklaarde hij geen andere familieleden in het Rijk te hebben alsook niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Hij verklaarde verder nog niet te willen terugkeren naar Suriname omdat hij er niet over een huisvesting beschikt en een zwerverbestaan zal moeten leiden. Uit het gevangenisdossier blijkt wel dat zijn partner en kinderen op bezoek komen in de gevangenis.

Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Hij heeft het nagelaten om de nodige stappen te zetten om zichzelf administratief in orde te stellen. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven verblijft betrokkene reeds sinds november 2024 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de dochters sinds enige tijd aan de moeder van de kinderen is toegedragen. Hij toont verder ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochters. De betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kinderen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om hem te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het feit dat de dochters van de betrokkene in staat zijn om contact te onderhouden met hun vader in de gevangenis doet ook vermoeden dat de partner van de betrokkene toelaat dat de dochters blijvend contact onderhouden met hun vader. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van de inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België. Bovendien brengt de verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn kinderen en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met de kinderen in België te ontwikkelen.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig en gewelddadig gedrag. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo blijkt zijn dat de dochters in 2007, 2012 en 2014 zijn geboren. Sinds hun geboorte heeft de betrokkene nog feiten gepleegd in het Rijk. Dit getuigt ook allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM worden dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.11.2024 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van meerder aliassen: D.D., geboren [...], onderdaan van Suriname; S.D., geboren op [...], onderdaan van Suriname.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.11.2022 dat hem betekend werd op 20.11.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 20.11.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, onwettig bezit, verzwarende omstandigheden minderjarige onder 12 jaar, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, cannabis, cocaïne, feiten waarvoor hij op 13.09.2024 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Aartselaar en/of te Antwerpen tussen 13 april 2023 en 4 juni 2023, meermaals, op niet nader te bepalen data, onder meer op 21 mei en laatst op 3 juni 2023 zich schuldig maakte aan de verkoop van cocaïne en cannabis.

Zo blijkt dat dat politie op 03.06.2023 vaststellingen op heterdaad van een verkoop van cannabis en cocaïne. Zij bemerkten vier mannen, waaronder de betrokkene, op het terras van café A. en de omgeving nauwlettend in de gaten hielden. Later heeft er een transactie plaatsgevonden op het terras. Toen betrokkene de politie bemerkte aan de overzijde van de straat, wandelde hij snel weg terwijl hij nog regelmatig achteromkeek in de richting van de politie. Betrokkene werd vervolgens gearresteerd en gecontroleerd in de meubelwinkel [...]. In zijn heuptasje werd 3,78 gram cannabis aangetroffen. In zijn onderbroek trof de politie nog 41,89 gram cannabis aan, evenals 1495 euro een gsm-toestel Nokia. In de rugzak van zijn dochter werd 51,07 gram cannabis en 6,17 gram cocaïne gevonden. Later vonden de werknemers van de winkel tussen de kussens van een zetel twee kleine doorzichtige gripzakjes met daarin kleine, witte rotsvormige blokjes. Dit bleek 6,33 gram cocaïne te zijn, verdeeld over 38 verkoopheenheden en identiek aan de in de rugzak van de dochter aangetroffen cocaïne. Op de camerabeelden was te zien hoe betrokkene tijdens de controle even op de leuning van de zetel was gaan zitten.

Verder blijkt ook nog dat bij een huiszoeking voorwerpen met restanten van cocaïne aangetroffen werden zoals precisieweegschaal, verpakkingsmateriaal en een vouwmes, evenals gripzakjes en een strijkzak met restanten van cannabis.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

[...]"

2. Rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en betreft dus een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Luidens artikel 2.57 van de RvV-wet zijn de bepalingen aangaande de louter schriftelijke procedure niet van toepassing op de urgente procedure bedoeld in artikel 2.28. Er kan dus niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de zaak af te handelen via een louter schriftelijke procedure.

2.3. Van de tijdige indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit. De vordering tot schorsing is dus doelloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt als volgt:

" - Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

2.1. A/ Theoretische argumentatie:

7.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 septies dd. 02.07.2026 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2.1.B/ Concrete toepassing:

8.-

Er werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) betekend op datum van 03.07.2026, samen met inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan drugsdelicten. De veroordeling waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is niet van dien aard dat dit zou leiden tot een gevaar voor de samenleving of de openbare orde!

Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging, hetgeen geenszins is gebeurd.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.

Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).

Naar analogie bepaalt artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

“De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf”.

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

In casu dient er opgemerkt te worden dat verzoeker eenmalig werd veroordeeld. Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid is aan het nemen en zijn straf is aan het ondergaan.

Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft. Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.

Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van. Hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid aan het nemen. Het bestaan van strafrechtelijke

veroordelingen, zoals vermeld in de bijlage 13 septies, is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een thans nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.

Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling immers niet.

De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet.

Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit deze veroordeling heeft verzoeker lering getrokken:

“Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een [...] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde [...] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.”

De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 02.07.2026 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.

9.-

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut niet proportioneel is met de werkelijkheid.

Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten! Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde het bevel te staven, m.n. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden is geenszins gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.

Verzoeker kan niet genoeg herhalen dat het bevel is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.

Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden.”

3.2. Het tweede middel wordt uiteengezet als volgt:

“- Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

2.2.A/ Theoretische argumentatie:

10.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf.

R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

11.-

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

12.-

Artikel 8 EVRM:

Enieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

2.2.B/ Concrete toepassing:

13.-

Verwerende partij beweert dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certa non.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van verwerende partij om het loutere feit dat verzoekende partij een strafrechtelijke verleden heeft. Volgens verwerende partij zou verzoeker een gevaar uitmaken voor de openbare orde, quod non.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk, alsook in het Schengengebied heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de beslissing.

Gezien de verstreckende gevolgen van dit bevel, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld nu verwerende partij wist dat verzoeker zijn partner en kinderen heeft in het Rijk.

De bestreden beslissing, m.n. het bevel, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Meer nog, verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het gegeven dat verzoeker zijn privé- en familiaal leven in het Rijk heeft gevestigd. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden! Het loutere feit dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn gezin doet geen afbreuk aan hun gezinsband. Dit wordt onder meer aangetoond door het feit dat zijn partner en kinderen hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

14.-

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.

Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verblijft al jaren onafgebroken in België en heeft Suriname 11 jaar geleden verlaten. Bovendien heeft hij zijn gezin in het Rijk.

Dit gebrek aan individuele beoordeling schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat alle relevante feiten en omstandigheden worden onderzocht voordat een besluit wordt genomen. Verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het bevel de beroepsuitoefening van verzoeker zal beïnvloeden. Bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien de gevolgen van het bevel buitenproportioneel zijn in verhouding tot de overtreding.

Het bevel kan immers enorme schade berokkenen aan verzoeker. In casu, maakt het bevel ook een schending uit op het privé- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft zijn gezin in het Rijk en heeft thans zijn centrum van zijn belangen in het Rijk gevestigd. Het bevel is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM. Het feit dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn partner en kinderen doet hier geen afbreuk aan.

Het is de logica zelf, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een bevel, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk privéleven van verzoeker in het Rijk.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. De wet vereist een evenredigheidstoets. Dit gebeurt in casu niet. De verwijzing naar het feit dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dd. 20.11.2022 doet hier geen afbreuk aan.

15.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden door de Raad dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. Het bevel is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding. De motieven dragen het bevel niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom deze beslissing gerechtvaardigd en proportioneel is.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond.”

3.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de twee middelen samen behandeld.

3.3.1. Zoals dat wordt vereist door artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), vermeldt de bestreden beslissing dat ze is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zij is gebaseerd op twee afzonderlijke gronden die haar elk op zich kunnen schragen, namelijk: (i) verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en (ii) verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden. Dat de verwerende partij geenszins zou motiveren waarom zij meteen is overgegaan tot betekening

van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals verzoeker betoogt, kan gelet op het voorgaande dus niet worden gevolgd.

Verzoeker betwist het eerste weigeringsmotief niet, waardoor het onverminderd overeind blijft. Dit motief op zich kan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten schragen.

3.3.2. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is onder meer gegrond op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico bestaat op onderduiken. Ook deze motivering laat verzoeker ongemoeid. Ze volstaat om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden, zodat de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet omdat verzoeker als een bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd overtuigend is.

3.3.3. De Raad stelt evenwel vast dat de openbare orde-problematiek die de grond vormt voor het weigeringsmotief ook wordt betrokken bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, zodat er hierna ook op zal worden ingegaan.

In de bestreden beslissing wordt, aangaande het gevaar dat verzoekers gedrag vormt voor de openbare orde, het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen, onwettig bezit, verzwarende omstandigheden minderjarige onder 12 jaar, deelneming aan vereniging hoofd- of bijkomstige activiteit, cannabis, cocaïne, feiten waarvoor hij op 13.09.2024 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Aartselaar en/of te Antwerpen tussen 13 april 2023 en 4 juni 2023, meermaals, op niet nader te bepalen data, onder meer op 21 mei en laatst op 3 juni 2023 zich schuldig maakte aan de verkoop van cocaïne en cannabis.

Zo blijkt dat dat politie op 03.06.2023 vaststellingen op heterdaad van een verkoop van cannabis en cocaïne. Zij bemerkten vier mannen, waaronder de betrokkene, op het terras van café A. en de omgeving nauwlettend in de gaten hielden. Later heeft er een transactie plaatsgevonden op het terras. Toen betrokkene de politie bemerkte aan de overzijde van de straat, wandelde hij snel weg terwijl hij nog regelmatig achteromkeek in de richting van de politie. Betrokkene werd vervolgens gearresteerd en gecontroleerd in de meubelwinkel [...]. In zijn heuptasje werd 3,78 gram cannabis aangetroffen. In zijn onderbroek trof de politie nog 41,89 gram cannabis aan, evenals 1495 euro een gsm-toestel Nokia. In de rugzak van zijn dochter werd 51,07 gram cannabis en 6,17 gram cocaïne gevonden. Later vonden de werknemers van de winkel tussen de kussens van een zetel twee kleine doorzichtige gripzakjes met daarin kleine, witte rotsvormige blokjes. Dit bleek 6,33 gram cocaïne te zijn, verdeeld over 38 verkoopheenheden en identiek aan de in de rugzak van de dochter aangetroffen cocaïne. Op de camerabeelden was te zien hoe betrokkene tijdens de controle even op de leuning van de zetel was gaan zitten.

Verder blijkt ook nog dat bij een huiszoeking voorwerpen met restanten van cocaïne aangetroffen werden zoals precisieweegschaal, verpakkingsmateriaal en een vouwmes, evenals gripzakjes en een strikzak met restanten van cannabis.

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van de kwetsbare gebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar bezorgt ook overlast aan de maatschappij en leidt tot randcriminaliteit. Drugdelicten brengen tevens de volksgezondheid in gevaar en bedreigen de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Hieruit blijkt dus dat de verwerende partij wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd over de ernst van de gepleegde feiten en hun aard en omstandigheden, evenals over het concrete gedrag van verzoeker. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij daarover geen grondig onderzoek heeft gevoerd.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat hij niet betwist dat hij op 13 september 2024 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden voor drugsfeiten met als verzwarende omstandigheden dat de feiten zijn gepleegd ten aanzien van een kind dat geen volle twaalf jaar oud is, met name zijn dochter Y.N., en een daad betreft aan hoofd- of bijkomstige activiteit van een vereniging. Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat dit een eenmalige veroordeling betreft. Uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat hij zich in bijzondere staat van herhaling bevindt en reeds op 1 oktober 2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld voor drugsfeiten. Bovendien heeft, zoals reeds gesteld, de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk de omstandigheden van de feiten geschilderd, waaronder het feit dat ook drugs werd aangetroffen in de rugzak van zijn dochter die jonger was dan twaalf jaar. In het arrest van het Hof van beroep wordt daarover in het bijzonder gesteld: *“De verbalisanten stelden op*

03.06.2023 dat beklagde D.D.F. vanop het terras van een horecazaak een drugsdeal sloot. Op grond van de vaststellingen van de verbalisanten is het duidelijk dat hij de drugs in kwestie haalde uit de rugzak waarmee zijn achtjarig dochtertje J.-N.N.-D.A.L. [...] op dat ogenblik rondliep. Toen de verbalisanten beklagde D.D.F. na zijn vlucht in een meubelwinkel konden arresteren, bleek dat er in de rugzak waarmee J.-N.N.-D.A.L. rondliep 51,07 gram cannabis en 6,17 gram cocaïne zat. [...] Door een minderjarig kind van acht jaar te laten rondlopen met een rugzak vol verdovende middelen brengt men het onmiskenbaar in gevaar. Het kind heeft op die leeftijd geen besef met betrekking tot de aard en risico's van verdovende middelen in kwestie, waarin net het risico gelegen is dat het vanuit het ontdekkings- en experimenteergedrag tot het proeven, inslikken of inhaleren zou kunnen overgaan, met alle ernstige gevolgen van dien voor de gezondheid van het kind.”

Ook heeft de verwerende partij, net als het Hof van beroep, gesteld dat “(d)e feiten (...) zeer ernstig (zijn) en (...) van een gebrekkig normbesef en een zucht naar gemakkelijk geldgewin (getuigen)” en heeft zij vervolgens gewezen op de maatschappelijke impact van drugsfeiten. Bovendien wijst verzoeker er zelf op dat hij momenteel nog zijn straf uitzit in de gevangenis.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat verzoeker, door de ernst van de feiten, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekers loutere beweringen dat hij de feiten betreurt, tot bezinning, inkeer en schuldinzicht is gekomen en afstand heeft genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij, kan daaraan geen afbreuk doen, te meer nu hij het een en ander niet bewijst met objectieve bewijsstukken. Hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de positieve elementen in zijn dossier, maar laat na om te verduidelijken om welke concrete en objectieve elementen het dan wel zou gaan. Hij toont bijgevolg zijn belang niet aan bij zijn grief dat de verwerende partij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd. Evenmin toont hij met zijn loutere beweringen aan dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld dat, gezien de ernst van de feiten, verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat hij met andere woorden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij toont evenmin aan dat daarover in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar “artikel 6 van richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is”, volstaat de vaststelling dat deze bepalingen betrekking hebben op langdurig ingezetenen, en dus niet kunnen worden betrokken op de situatie van verzoeker, ook niet naar analogie. Hij kan er zich dus niet op beroepen.

3.3.4. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij is van oordeel dat de verwerende partij onvoldoende en op onzorgvuldige, onevenredige en kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd over zijn gezinsleven, met name zijn partner en kinderen, en zijn privéleven in het licht van deze bepaling. Hij stelt dat de verwerende partij een standaardmotivering hanteert en op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier. Hij betoogt nog dat er sprake is van machtsmisbruik in hoofde van de verwerende partij.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK),

§ 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderings-maatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt niet dat verzoeker ooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, zodat moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om hem op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk omstandig en in concreto heeft gemotiveerd over verzoekers gezinsleven met zijn partner en kinderen en een belangenafweging heeft uitgevoerd. Van een standaardmotivering is geen sprake. Het komt dan ook aan verzoeker toe om aan te tonen dat deze belangenafweging niet afdoende of niet deugdelijk is of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat het loutere feit dat hij niet zou samenwonen met zijn gezin geen afbreuk doet aan hun gezinsband, wat onder meer wordt aangetoond door het feit dat zijn partner en kinderen hem regelmatig komen bezoeken in de gevangenis.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze gevangenisbezoeken, maar het gegeven dat verzoeker niet samenwoont met zijn partner en de kinderen heeft beschouwd als een element dat moet worden betrokken in de belangenafweging. Verder heeft zij er ook op gewezen dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België; dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, verzoeker eerst gebruik dient te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden; dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst van verzoeker; dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar verzoeker zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om hem te gaan opzoeken in diens land van herkomst; dat het feit dat de dochters van verzoeker in staat zijn om contact te onderhouden met hun vader in de gevangenis ook doet vermoeden dat de partner van verzoeker toelaat dat de dochters blijvend contact onderhouden met hun vader; dat niets uitsluit dat verzoeker financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan verzoeker in het buitenland, minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft verkregen of de termijn van het inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België; en dat de verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen verzoeker en zijn kinderen en dit niet tot gevolg heeft dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met de kinderen in België te ontwikkelen.

Verzoeker laat al deze motieven ongemoeid, zodat ze onverminderd overeind blijven.

Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk oordeelt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, werd hiervoor al vastgesteld dat hij daarin niet kan worden bijgetreden. De verwerende partij kon dus op goede gronden verwijzen naar de inbreuken die verzoeker heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden en oordelen dat zijn familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, minstens toont verzoeker niet aan dat deze conclusie niet deugdelijk is. Hij gaat immers niet concreet in op de overwegingen waarop de verwerende partij haar besluit heeft gebaseerd, met name dat de uitoefening van verzoekers familielevens met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, het loutere gevolg is van zijn eigen buitensporig misdadig en gewelddadig gedrag; dat de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker rechtvaardigen; dat het feit dat verzoeker een gezin had in België, hem er geenszins van heeft weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen; dat verzoeker sinds de geboorte van zijn dochters nog feiten heeft gepleegd in het Rijk; en dat dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin.

Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van artikel 8 van het EVRM en de overige beginselen die hij geschonden acht in het licht van deze bepaling, voor zover het betrekking heeft op zijn gezinsleven.

Wat betreft zijn privéleven, stelt de Raad vast dat daarover inderdaad niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Echter toont verzoeker met zijn verwijzing naar de vestiging van zijn centrum van belangen in België en het Schengengebied, zijn jaren onafgebroken verblijf in België, zijn elfjarige afwezigheid uit Suriname en de aanwezigheid van zijn gezin in België niet aan dat hij zich kan beroepen op een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers verblijf kan niet als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker hiervan enig bewijs voorlegt. Behalve de verwijzing naar de aanwezigheid van zijn gezin – situatie die hiervoor al werd beoordeeld – blijft hij op dat vlak in gebreke, wat bijzonder problematisch is nu moet worden herhaald dat de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM voor zover deze bepaling betrekking heeft op een beschermenswaardig privéleven. Hij heeft dan ook geen belang bij zijn grief dat de verwerende partij daarover geen nader onderzoek zou hebben gevoerd.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in strijd met artikel 8 van het EVRM, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig heeft geoordeeld door hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren. Hij toont evenmin aan dat het bestreden bevel niet afdoende is gemotiveerd. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van machtsmisbruik.

3.4. De twee middelen, die geen ruimere draagwijdte kennen dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS

